

Παραδείσιος μουσική και μελωδία ἀγγελική.
Ων ψαλτηρός προφητόνας Δαυίδ, ή Σωφρονία
και εἰς ἑνέας Μούσα.

Αἴνετε τὸν Θεόν εὐτῷς ἁγίοις αἴτοι... (ψαλμός 150)
Αἴνετε αὐτὸν εὐτῷς σάλπιγγος. Αἴνετε αὐτὸν εὐψαλτηρίῳ καὶ κιθαρίῳ
Αἴνετε αὐτὸν εὐτῷς τυμπάνῳ καὶ χορῷ. Αἴνετε αὐτὸν εὐχορδαῖς καὶ ὄργανοι.
Αἴνετε αὐτὸν εὐτῷς κωνυμβάλοις εὐκήσοις, πάσσος πνοή αἴνεσάτω τον Κύριον. -

Η ίδια περίεργης αυτή δινήσκου αποκαλύπτεται στην Κτίζει είναι τών ονομάτων ένορπιαν τοῦ ἀγίου Παριανοῦ (εἴτε της λεγομένης Τύβης τοῦ Παριανοῦ μεταίνειν)? Συνεργάσθη από τοῦ γνωστοῦ προπονητή τερόδεος Σταυρονικηναντού τούτην την κουνουπέλην. Άλλη είναι μονή Σταυρονική δὲ ιδιότητα τήλεον · ωρηται εντός Γρηγορίου την πεντάδα 42 τοῦ XIX αἰώνος, σ. 22-23, 16^η καὶ ἐπιγράφεται: "Ομοασία ἑγαῖος Σοφιανός μοναχής απρί θαραδίσσου καὶ πολάσσην οὐγραφεῖσα θορά τοῦ πνευματικοῦ Τερόδεος Κουνουπέλην προπονητοῦ μονῆς Σταυρονικῆς". Εντός τοῦ Σταυρονικῆς διεισδυτικοῦ μέσου δὲ 120 μέτρων δεπίσχειν τὰς γραμμές Λευκούργειας, ἔτους 1625, ενδέιξις ιωαννίνεται: "Δινηγ Τερόδεος εἰν Κύπρου νήσου, τούτη δέ επικέλεον Χατζής, οὐκουνουπέλην". Εν τῷ 204 καὶ γράμματι αξιούποληφίχοδεον, ἔτους 1626 (θ. Λαΐρη, Κατάκληση Αγίου Όρους τοῦ Α., σ. 86 καὶ 166). Έδημος τεττάρτης, εντός της "Ἄγιορεσκην Βελγοδοτίου", ἔτους 1E', 1950, σ. 207-209, 343-345. 1G', 1951, σ. 52-53, 132-133, 234-236, 234-236, 266-268. Τόπισμά τουν αργίται μετασταθμοί, οιδονιαδαράντες αύτοι εἰν τῷ γραμματικῷ οραζούσαις. Τοιδόττυρη είναι ὁ τερόδεος. Ειδόγνως γέρειν τοῦ πατρά ταῖς Καρσαί Κουνουπηνοσαντού τελένιν, διότε φέρει το ειδωτόν μοναχὸν "Οὐ οὐσιωρωγένεος". Οὐ κριτικός οὐδεὶς οὐγραφεῖσας τὴν μοναχὸν είναι τοῦ αὐτομαδίν τούτουν Αγιορεσκού, διότε οντικειώδη μόνον θημοτικούν ειδοιδέσσων πεντηπέντε διά πολυάριθμοις καὶ γέρεται, τοῦ πατερικοῦ βελγίου μαριοντην οὐλεγραφεῖσας, τηρητικοῖς έργοισι καὶ διδασκαλοῖς τοῦ ιδίουν καὶ τῆς ειρηνικοῦ Βελγοδοτίου πολιτειαῖς¹. Τόπισμά τουν ειδιαρχεῖσας εντός Σταυρονικῆς οντικήν τοῦ Κύπρου Προσδόξου επιδέκτην πολλαὶ θορά τοῦ σταυρούντον τοῦ θεο-μοναχού Γερασίμου Ιωάννου²? Οὐ μάτιρ Ειδόγνως διέδωσε τοῦ "Δειπνοῦ" ἄλλα δὲ εισηγήσων ἀντί είναι το πρώτον πτον τῆς ἀνιζηραφού καὶ οὐδὲν τοκε τῷ τοιούτοις πείσμαν.

¹ Οὐ αὖτος μάρτυς Παριανός, οὐ ἔπειτε τότε εἰκόνημον οἶερος Χριστοδοπούς, τίχε τούτον εἰν Νέαρε. Εἰς τὸν διοίκησιν Μαζεψού Κανονισμούβιζον, οὐαρεράνται Αγιορεσκονίται (θ. Ιωαννίνετος 1929, σ. 130, οὐρ. 1 αριθμός).

² Ειδοί τοιν Βελγορωγίαιν τούτης της "Άγιορεσκην Βελγοδοτίου", 1A, 1949, σ. 245-248 καὶ μεταλογούν τοῦ οὐγραφηταίν, εἰν τοῦτο οὐδετέρων τούτου τούτου την περιπέτερην τούτην.

³ Οὐδές πρώτον απολογούσθων τοῦτον θραρετε τοῦτο "Πρανητηρίου τοῦ ιεροῦ θεοῦ". Οδίνη 1923.

*Η ἀγιολογος και δασκαλος αυτη συνηνεγενε πανεπιστημιον εν χωριστων
χαριτων ανθρωπος ηγετης αδριανου οπις των Αδερος, ηδα
κατων ερεβης της Κριστιανοσ. /*

1998-1999 學年上學期
數學課業評量

評量內容：數學課業評量

評量時間：100 年 11 月 2 日

評量地點：中正國小

評量人：林惠貞

評量學生：
1. 100% “優”
2. 28.5% “良”
3. 21.5% “中”
4. 20.5% “及格”
5. 19.5% “不及格”

評量結果：
1. 100% “優”
2. 28.5% “良”
3. 21.5% “中”
4. 20.5% “及格”
5. 19.5% “不及格”

σιωρδώνα ωρής
αποτύπωση

ΔΙΗΓΗΣΙΣ ΚΑΙ ΟΠΤΑΣΙΑ

"Ορθοδόξου τίτλος γυναικείος εσφιανύς, τής μεγανομασθείμης Σωφρονίας μοναχής, κατέ τό έτος 1607. ευγραφεῖσα παρά τεροθέου πνευματικού προγρουπίσμου τής μονής ~~τοῦ Σωματονικής πούκου λουζέην~~.

"Ἐν ἔτει ἀπό τεσσάρων εἰώνων τῆς ἐπὶ τῆς πατριαρχείας αἱρίου ραφαῖ], ἔτει τετάρτην καὶ τρίτην σουτάν Ἀχρέος, Ἰνδιστίνος δ', μηνὶ Αὐγούστου 5. ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν πότεων ἔγινε φρικῆδες τεράστιον καὶ ὄβιον γραφή μοδύναι, πρὸ τὴν τῶν ἀνθενόντων αντιρίων καὶ οὐφεγέτων.

"Εἰς τὴν ἑνοπίαν τοῦ ἀγίου Ρωμανοῦ ἔνδον τῆς Κυνοταρτίουν πότεων ὑπάρχει ναός τοῦ ἀγίου Λινού, οὗ τό ἐπιτηγνυν τοπικοποιεῖσι. Εἰς τὴν ἑνοπίαν αὖτις τοπούν ἦτον σὺν χριστιανὸς εὐαγγεῖλος καὶ ὄρθοδοξος, Χρήστος ὄνομαβούτενος, τό ἐπιτηγνυν τεμπρούς γῆς καὶ γυγίτης, σῶσις εἶχε γυναικαία ἑναρέζον καὶ Θεοφίτῃ. Σωφρονίαν πατρούρειτην, ὃτις ἦτον θυγάτηρ ἱερέως τίτλος ἀπό τοῦ περίχωρα τῆς πότεων πατρούρειτης "Ἄβιδος καὶ οὖσα φύσεως δεξιὰς καὶ γυνίτης ἀγαθοτερας, ἐπούδασε καὶ ἔμαθε παρά τοῦ πατρός αὐτῆς τὰ ἱερά γράμματα, ἐπει τῶν ὅποιων ἔμαθε καὶ ἐπιγραφοφορύθη, τὸν ἐν τοῖς μέρεσι τοῦ ἑναρέζον ἀνθρώπου παταστοχειούμενον φόβον Θεοῦ καὶ τὴν τοπικήν ἀρεγήν καὶ εὐλόγειαν καὶ οὕτως εἰργάζεται τός ἐρεζός τοῦ Θεοῦ μετά πάσης προθυμίας. Καὶ ὁ πεντηκόντατος, ὁ πατέρις αὐτῆς, ἀφοῦ γένοντα νόμου γῆγενιας, τὴν ὑπάνδρενος, μή θελούσαν μετά τοῦ ρυθέντος Χρήστου. Μετά τούτης ἐγένετον ὁ πατέρις αὐτῆς καὶ ὄπητην θυγατέρας καὶ ὑπάνδρευσε καὶ αὐτήν εἰς ὄπητην Χίραν πτηγοίον τῆς Αβίδου καὶ μετά ὄπητον χρόνον ἐγενέγεντον ὁ πατέρις καὶ ὑπάνδρη αὐτῆς, ἀφίστης ἐδιαδέετος τὰ χωρεφία καὶ ὀσπρίζον καὶ ὄπητα ὑποστριψά εἰς αὐτήν τὴν Σωφρανίν, ἐπει τῶν ὅποιων ὄπητα ἐγκοίρασεν εἰς ἐγεγμονύην καὶ

¹ Ο Ραγανής Β' επαρχίας των 1603-1607. ὅλη μακρ. γράψι, δια ταῖς μαίνεται εἰς τόπον τοῦ Μαρδαιού Ρ. δοτι, τό δ' αὐτῷ δὲν μὴ λοι δρόνον τοῦ 1579-1602. ἐν την αναγρίσει τοῦ Τεροστρίγην Σωφρονίου Α', 1579-1608. Ωστε τὰ την αναγρίσεων

ὅτι εἰς διαφόρους κατάς ἐργασίας. οὗτος δέ σειρα καὶ ἄκενος.
καὶ τὸ μὲν ὄσπριτον αὐτῆς χαρισσεσσε εἰς ὑμνωδίαν καὶ δοξαν.
Θεοῦ ἐποίησεν αὐτούς ναοὺς ἅγιον Θεοῦ ἐπ' ὄνοματι τῶν τριῶν
τεραρχῶν, καθὼς φαίνεται οἱ ἅγιοι πρὸς αὐτήν ἐν ὄνειρῳ καὶ πο-
ρυσίᾳ γέγοντες γενέσθαι οὕτως ὡς ρυθμίσεται. "Ἐπειζε οὐναίζεται
μερικὰ τῶν χρυμάτων τὰ πρὸς αὐτόρωντεν τῆς βώης. οἵθε μετά
τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἔνδον τῆς Κυνοσαντινουπόλεως, ὡς προείποκτι,
κακοῖς κακοῖς μὲν ἐνοίκιον εἰς ἐν ὄσπριτον. Καὶ οἱ μὲν ταῦτα
ἀντὶ εἰργάζετο τὴν γεωργικήν, αὗτη δέ οὐ τοσοῦτον ἐφρόντι-
ται σωματική καὶ τὸν οἶκον, ὡς εἴθισται, ἀλλά πολὺ μᾶλλον
ἐσπούδασε τὸν στολισμὸν τῆς ψυχῆς καὶ τὰ αἰνίνα ἐπόθει ἀρδα.
φυλακτορες ἀρεφόσεροι τὰς ἐντοφάς τοῦ Θεοῦ ἀπαραστάτει,
συκνάφορες εἰς τὰς ἐπιτηγίας ἐν κυστείαις καὶ προσευχαῖς καὶ
ἰερευροσύναις τῷ κατέ δύναμιν. Πολλοὶ δοῦν παρακινούμενοι ἀπό
την ἔνθετον πολιτείαν τους ἐσπούδασον νὰ μηδεδοῦν εἰς τὴν κατά-
Θεοῦ ἀρετὴν καὶ σὺν γόδυναντο, διότι τοῦτο καὶ γ' τοῦ Θεοῦ
ἀνικάρος δύναμεις, γ' ὅποιας τεργεῖται ἐν αἰσθενείᾳ τῶν ἀπογονοτέ-
ρων καὶ ἀδυνάτων, γενέτης, ἵνα δεῖχῃ μιαν πτυχοφορίαν τοῦ
μισθοῦ τῶν ἀρετῶν αὐτῆς καὶ νὰ πτυχοφορήσῃ καὶ ἄλλους πα-
θύμους καὶ ἀκεσανούγες, ὅπου λογιάσουν πώς δέν εἶται κερίοις
καὶ ἀνεκπόδοσις καὶ μᾶλλον ὅπου λίγουσι τινές, ποιος γῆθεν ἀπ-
ιεῖται νὰ ὅμολογήσῃ τὰ τοιαῦτα γ' καὶ τὰς εἰδεν;

"Καὶ δοιπόν οὐ Ξεφιανή συνέβη καὶ γεθενγοε βαρυτάτη
αἰσθενείαν* ἀσόνυμον ὅπε της τὰ μέτρα καὶ πρὸς τὸν δάκατον
ακεδον ἐπιγονίστειν. Εἰς τὰς τριτές δέ τοῦ Αἰγαίουσου μηνὸς πρὸς
ἰστεραν, δύνοντας τοῦ ὥριου, ἐβύγησε νὰ τῆς βοηθήσουν νὰ καθάγη
ὅριον εἰς τὴν κατίνην της νὰ παραγγορθῇ καὶ ἐν τῷ στυγρίσθαι
ἀπό τοὺς παρισταμένους ἐσεῖται καὶ συνομιτοῦσαι ὅλην, ἀπτύσσονται
* (τακτοῦ ἐπίσημων) ποικιλοσσεις νυχθύμερες εἶναι μηδικόσσεις μεφατίν αἴτο
την κατίνην της καὶ ἀπό την ἀσθενείαν

τας χειρας προς τον ουρανον και γιποθυμιοσσα απεννει λοι-
πον και οι διθεν απεβανεν· ιρπαγη γαρ ιψυχη της και ο νοις
της εις απεσιαν Κυριου και απεψυχεν. Αι δε παρισταμενη γι-
ναιες ους θεωρισαρτες^(sic) τοι θανατου αιφνιδιον, νομισ-
σαι, οτι απεβανεν, γραντο θρυλην και κλαιειν απαραμιθυτα
και την ανηθειαν. Οι δε γειζοντες και οι ανοισαντες τα ηλιαι-
μυρισματα ακρεγητι ξερεχον και ο οινος αυτης έγεκριζε, οι δε
παραγοντες ιριστην τι γον τα δασιρηα και αι φυναι; και απε-
πινοντο, οτι ι Σοφιανη απεβανεν. Ο δε ταχαιπηρος ανθρας της,
το μεν εφροντιζε τη προς ταφην και αγδειαν αρμοδια, το δε
πως να σειρη ταχινορομον να έρθη ι αδεηφη της απο την χωρα
οπου εδρισσεν. Αι γονι γυναικες ει παρισταμεναι, αι μεν εια
θεριφον οιτον δια κοτυβα και αιται τα νευροσαφια σας' ανα.
Απογυμνισαντες δε αυτην εις το αποζουσαι το σωματη της ανηθω,
ειδον μικρον^[μικρον] υπουργητων του αριστερού αυτης μαστου και απεννει
και έπαγγελ ι καρδισ της και το αγμα μικρον υπερέζεε^(sic) και ι θερ-
μοτης απεβανεν εις τον λαρυγγα και ένεια τουτον εισαν αυτην
ασαθανωτον, εως να έρη και ι αδεηφη αυτης.

«Διο γονι νυχθυμερος ουτως ουτως διεσρζεσεν γριθυτος. εις δε
τας έξι τοι Αγριοστου μυκος εῆς Μεγαμφρωδεντης περι ουρων δευτερων
της γκέρας, ιγιθε και ι αδεηφη της απο το χωριον και οι εισιθετοι
εις τον οινον και την λειψανην καθικευτο, οι ειδεν ασαθανωτον,
ειδος οι διθεν το αθροον της γύπης εινεβεβασχευτην τους μεν πλο-
καμους της διαπινωσα εξετιλλε, τας δε παρειας τωις δακτυλοις και
ονυμιν έψεινε, τω δε αγιθει και την αεφαγην πυροτης ατάστοις και
κοταφιοις ζνωπειρονε, φυναις δε γυαραις και λεοντιδεις βρυχυδροις
απαιρης θωνα, οι διθεν θεομαχοις οι εις ουρανοις ταιριας ανε-
πειπνεν. Άπο δε την τοιουσιν φυνην πρειστους ανθρας και γυναικας

σωρύδον ἐν τῷ σῖκινῳ συνίγαγε πλευροῖς δέ αὐτισσα καὶ ὕδωρ φυχρὸν, ταῖς αὐτῆς παταίμαις ἔγειρισε καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς γυναικὸς ἀπερράντισεν ἀναψυχῆς ἔτικτα. Τῇ οὖν προσβοτῇ τοῦ φυχροῦ ὕδατος ἢ πρὸ ὄφην ἄφωνος καὶ γυναικός, γυναικῆς δυνάμεως ἐνευρᾶτο καὶ ἵσχυε καὶ τὰ αὐτῆς μήτη πάντα πρὸς ἀναστάσιν ὥρχετο.
Σὺ δέ καὶ ταῦτα, "οὐκ ἀπέθανεν ἢ ἀδελφός μου Σοφίαν," παρά τῆς ἀδελφῆς "Ἄννης ὑπονοεῖν, ἐγερθεῖσῃ εὐθύς ἐπὶ τὴν κτίνη ἐκάθισεν. Εἶτα ταῖς ρέντινοις τῶν χειρῶν ταῖς φυναῖς καὶ τὸν θόρυβον κατέπιστε, πρὸς δέ τὴν ἀδελφήν αὐτῆς τοὺς ὄφθαλμούς ἵπσεοίσασα, διὰ την δύρος ἀπηγγριώμενον, τοῖς καὶ θεοντικῶν ἀπειθεῖσα παῖς τῷ σοφῷ ἀνιζασσα, τοιαῦτα πρὸς αὐτήν ἀπεβόησεν.

ι. Οἱ γύναιον, ραθυμίας καὶ ἀπελπισίας ἀνάρρεστον, ὡς ποτε μή ὥθετε σοῦ μηνυθῆ ναὶ ἔτης ἐνταῦθα περισσοτέραν γαρ γυμναὶ καὶ θάνατον μοῦ προεξένυσσε παρά γυνήν πρόσωπον καὶ ἐπίγεον. Φίοι, αἱ ἀσπικτοί φυναὶ σου μὲν ἔξεβατον ἀπό τὸν φωτεινὸν ἐκείνον παράδεισον εἰς τὸν ὅποιον οἱ δικαιοὶ πάντες αὐτίσουσαι καὶ θέπουσι τὴν δοξὴν τοῦ Θεοῦ ~~τὴν γυνὴν γάνην ταύτην τὴν φθειρομένην~~^{τὴν γυναῖκαν ταύτην τὴν φθειρομένην} καὶ βέοντας. Σου ἔπρεπε περισσοτέρον, ἀσθία, ὅσαν μέν εἶδες γυναικί χαιρεσσαι καὶ ναὶ εὐχαριστῆς τὸν Θεόν, περά τώρα, ὅπου μένθηται πάντας ἀνέγγισε, ὅπις ὅν γέθετον μένει εἰς τὸν φωτεινὸν ἐκείνον παράδεισον, ὅπου μοῦ ἔδειξεν ὁ Κύριος, γέθετον παρασετέον τὴν ἀκμέρον τοῦ εὐσπλαγχνιαν ναὶ σέ ἀδίων καὶ ἐσίνε ναὶ ἔτης ἐκεῖ, ναὶ εὐφραντίνυσσε μετά πάντων τῶν ἀγίων καὶ σωτῆριν χριστιανῶν, ὅπου ἐλεισε εὑρίσκονται καὶ δοξάσουν ἀπολύτως τὸν Κύριον.

ii. Ταῦτα τῆς Σοφίανής φερούσοις πρὸς τὴν ἀδελφήν αὐτῆς, οἱ παραπρεθέντες ἐσεγ μεγάλους ἐθαύμαστον καὶ ἀρχισαν ναὶ τὴν παραπρεθέντον τοῦ διηγηθῆ τὰ ὅσα εἶδε καὶ ὑπονοε μησύρια εἰς τὸν παραδεισόν. Η δέ Σοφίανή εἶπεν εἰς αὐτούς. Ἀδελφοί μου καὶ φίλοι

επιπόθυτοι, ἀφεγέρημε ὄτιγον νὰ ἔτσι εἰς αἰσθήσιν καὶ νὰ ἐνθυμηθῶ τά ὅσα εἶδα καὶ ὑπουργεῖς καὶ τότε θέλω σας τὰ διηγῆ. Τλίν πρέπει νὰ μας φέρετε πνευματικόν ἐνόρεγον καὶ εἰς ἐκείνον νὰ ταξιδιώσουμεν καὶ ἀνίστηται πριθῆ εὐτογον ἀπό αὐτὸν, θέτετε τά μάθη καὶ σεις ἔπειτα.

«Καὶ δὴ ἐπρωτικότερον ὁ πανοσιώτατος καὶ λογιώτατος ἱερομόναχος καὶ πνευματικός, κύριος Κερόθεος, οὗ τό ἐπίκλητον Κουκουζέης, ἀνὴρ Κύπριος καὶ προγονίερος τῆς ἵρατος μοῦ ἐν τῷ ἀριστερῷ "Ορεὶ Άθω Σταυρονικής", εἰρατῆς καὶ Θεοφοβούμενος, οὗτοις διέτριβε τότε διὰ χρείαν εἰς τὴν Κυνοσαντινούπολιν καὶ διὰ πατριαρχικῆς προστατῆς ὑπὲ νὰ ἀκούηται ὅταν καὶ νὰ τὰ γράφη ἀγγελίας, διὰ νὰ εμπρυχθοῦν ὕστερες εἰς ὅποιαν τὸν ταύτην, ὥστε απγριχθοῦν εἰς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ.

«Ἔποιητεις φοιτόν ὁ ρύθμος πνευματικός εἰς τὸν αῖνον τῆς Ξεφιάδης καὶ μετ' εἰρατείας διδιώθεις ἐπεδίθησε καὶ ἀρχίσε νὰ τὸν ἔρωτα περὶ τῆς ἀσθετικής αὐτῆς καὶ τι ἔποδε καὶ τι εἶδεν εἰς τὸν ὄπτασιαν της. Τοτε ἀρχίσεν ἐπείμη μετά δαμρίων θερμῶν νὰ τίγῃ καὶ νὰ διηγήται πρὸς αὐτούς ταῦτα.

Ἀρχή τῆς διηγήσεως τῆς ὄπτασίας.

«Ἐγώ ίδιος δούλυς σου, ἄγιε πνευματικέ, ὅταν ἐμήγεσα διά τὸν ἀσθετικὸν μου καὶ ἐργασθητα. ὅπο τὸν κατίνην μου καὶ ἐνάθησε νὰ παρηγορηθῶ καὶ ἐστυρίζομαιν ὅπο τὰς γυναικας, ὥστε μὲ έιράτουν, εἶχεν ίδια καρδία μου λιποθυμίαν καὶ μεγάλην φέογχα καὶ τύθης εἶδον εἰς σκῆνα εἴνούχου θαυμάτινοι γενιαί τινας εὔπρόσωπον, οὓς τοὺς εἶδος τοῦ προσώπου ἔσπειραν ἀπό διαφόρους ἀγγεπολιτίκους μαρμαρυγάδων καὶ χάριτος, τό δε σώματά του ὡς κατεστολισμένον καὶ λεπτοπρυσμένον μὲ χρῆμα ποιητικόν καὶ ᾧτα εἴδη καὶ ἀνέπνευτη ἀκείνας φωτός. Τό δέ ἔσωθεν ἐνδυμάτου του ὡς ἐρυθροπόρφυρον παρόμοιον τοῦ λεγομένου λαστίου,¹ τό δέ ἔπαινωφόροιον ἡσυχοίν καὶ ἀφοίοιον λαστίον ἀγρυπνος λέξη.² Οι προστέρευτοι πολιτικοί τοῦ βαρύτηρον ἔσθματα τοῦ προστάτη τοῦ διδύμου στην πραστείαν

τατον ἔχων ἐπάρν υφασμάτων ἀπό τινας ψήνος γῆς καὶ ρόδων καὶ
ἄλλα φυτά, ἐπει τῶν οποίων ἐφαινέτο μὲν ἀστραπή διδοκάνη, ἐνθάδει.
Βέβητο τὰς χεῖρας του πραγήρας χρυσοῦν μὲν ἀπό γένετρου πλήρες ὕδατος
καθαροῦ φυχρότατον καὶ λέγει μοι: "Σωφίαν, σίδη πᾶς ἔχεις πολλάν
δίκαιον καὶ καρδία φλέγεται ἀπό τὴν ἀσθένειαν καὶ ἔστιν πίλης ἀπό τὸ
ὕδωρ τὸ βιντρόν τούτο, ὃντος πραγήρα, θέτεις ὑγιάντες φυχή τε καὶ
σώματι καὶ νέον ἔχεις ὑγείαν παντοτινήν καὶ χαράν ἄμερα οἰώνιον."
Ἐγώ δέ μὲν γένουσα τοιαῦτα πάρα τοῦ νεανίου, ἐσπειργόσεν καὶ φυχή
μου καὶ ἀστοχησα ὅπε τοῖς περιβόλοις καὶ μόνον πρὸς ἐπεινούς
ἀπιεἴησον. Εὐλείνος δέ ποιήσαι σχῆμα νέον μοῦ διώκη τὸν πραγήρα
(μαστροπόνταν) νέον πιστόν, ἥπτωσα μετά ταῖς χειράς μου νέον τόνταν
καὶ οὐκ εἰδε πᾶς ἀρπάχθηκα ἀπό τὴν παρούσαν φωνήν καὶ ἔζειπον ἀπό
τὸ σώματος τρίας γένετρονίστια καὶ ἀπῆλθε μετ' αὐτοῦ καὶ φυχή μου καὶ αὐτο-
γονθάνεις^{τοι} μοῦ ἐφαινέτο πᾶς ἀγεβαίνοκτιν εἰς τὸν οὐρανόν εἰς ὕψος
πολὺ καὶ διεπεράσακτεν κείνους οὐρανού ἐπτά, τούς οποίους καζοῦσι
τίνεις συναίσθια οὐρανού, ἀναφέσον δέ τοῦ πεπηγμένου ἀέρος γέτο
σκέψος πολὺ. Καὶ ἀφοῦ ἀγεβαίνειν ἵπαντας αὐτῷ, ἴφθασακτεν εἰς
τίνας τόπον φυγεινόν πάντερπον, πλήρη εύωδίας καὶ καραϊς ἀνεμα-
λήτου, εἰς τὸν οποίον ἰσταντο δύο Θύραι ὑψηλαί πανθαύμαστοι καὶ
καὶ μέν μια γέτο ἀπό χρυσούν καθαρόν καὶ λίθους τιμίους καὶ μαρ-
γαρίτας κατασκευασμένη, τῆς ὡποίας τὴν θέαν γάντσα ἀνθρώπου δέν-
δινασσει, νέον διηγηθή. Η δέ ἄλλη ἐξ ἀριστερῶν οὖσα, εἰς μέν τον ὕψος,
μήκος καὶ πλάτος γέτοντος τῆς πρώτης, πλήν γέτον ἀπό σίδη-
ρον καὶ χάλκεων καὶ ἀνθράκια φλογερά κατασκευασμένη, καί τινα
δέ τούτην τὴν θύραν ἐστέλνοντο πλήθος γιγάντων ἀνθρώπων καθοπι-
σμένων φυλάκωντες τὰς θύρας ἀσφαλτῶς. Εγώ δέ ἀπό τὸν φόβον
μου καὶ ἐπειγγίν έμεινα ἀφίκητος. Καὶ τῇ μοι οἱ ἀγγείομορφοι
εἰλείροις νεανίας: "Τι βρέπεις γίνεται αὐτάς τὰς δύο θύρας καὶ δακρύ-

feis; αὗται εἰσίν, ὅπου ἀκούεις αἴπο τὴν γραφήν, αἱ πύλαι τῆς δικαιοσύνης, καὶ οὐ μέν χρυσῆ εἶναι οὐ πίλη τῆς θεοτείας τὸν οὐρανὸν τοῦ νομοῦ παραδεῖσου, αἴπο τὴν ὄποιαν εἰσέρχονται οἱ δικαιοὶ καὶ οὐδεὶς χριστιανὸς εἰς τὴν αἰώνιον θεοτείαν, οὐ δέ σιγρά καὶ ἀνθρωπόδης εἶναι τῆς πολιτείας, αἴπο τὴν ὄποιαν ἐμβαίνονται οἱ σύμπατοι καὶ ἀστεῖς καὶ ἀργυταί τοῦ Χριστοῦ καὶ πυγμαίνονται εἰς τὸ αὐτότον τὸ ἔβατον, ἕνθα εἶναι ὁ αἰώνιος ὁ αἰώνιος καὶ ὁ θρυγμός την ἀδόντων καὶ εἰς τὸ πῦρ τὸ στέβεον.”

„Αφύσαντες δέ τὸν τὰς βρεπίμεν τὰς θύρας, ἵστανται ἀνέβηκεν ἡψηλότερος ἀπὸ αὐτῶν εἰς τὸν πέριον φυσεινότερον καὶ γαμπρότερον, ἕνθα ἴσταντο πλήθη ἀπειρα λικνοφόρων ἀνθρώπων τοὺς ὄποιους ἰδούσας ἦγε οὐ ταταΐππρος, ἐστοχαζόμενον τὰ γῆραν ἀγγελού τοῦ Θεοῦ, τὴν ὄποιαν οὐ στάσις δέν γέτο μίση, διότι, ἄλλοι μὲν γῆραν ἡψηλότερος καὶ μετέπειρα, ὅσον μόνον γίνονται ἀπὸ αὐτούς θογή ἀστραπῆς καὶ φαρρηδίας μυριοπλήθεως. Άλλοι δέ γῆραν πατείστεροι ἀπὸ αὐτούς καὶ ἄλλοι αἰνάλια ἔισι, ὅπου ιστάμενοι. Καὶ ἔστειλον ἀνάκτορας εἰς τοὺς ἀγγέλους Βρέποντα ἕνθα μὲν ἔσχυσεν ὁ ὄδυγός μου καὶ εἶπε μοι, “Σοφίαν, αἴψον καὶ προσεύνυσον!” καὶ παρεθύσει τὰ γῆρατα μου καὶ ἐπροσεύνυσε μὲν φόβον πολὺν, ποιον ὅμης ἐπροσεύνυσε δικαία. Καὶ πάλιν μὲν ἔγινεν ὁ ὄδυγός μου καὶ εἶπέ μοι, “στάσου αὐτοῦ καὶ μάθε καθίσ τὰ τεράστια τῆς δικαιότητος παρουσίας τὰ φρικώδη τοῦ Δεσπότου Χριστοῦ” καὶ εἶδος μὲν τὸν λόγον ἔισενον, εἴδον θρόνον πύρινον δειπνητηριούμενον, ἔζην θεοτείας καὶ ἀρχιερατικῆς παθόμενος. Ἀπολέστη δέ τοῦ θρόνου ἔστειλε τὸν χέρι, ἀνθρώπου καὶ ἔπειρος γιγαντίαν ισοστάσιον, χωρὶς τὰ κτίνη ἑδονή καὶ ἔισι, καὶ αὐτοὺς θεν τοῦ θρόνου τοῦ φοβεροῦ ἔισιν παρεστάθοσαν ὅμηροι ἀναρίθμητοι.

Άλλο, δέ ἀπό τούς Ἀγγέλους ἀνέβαντον καὶ ὑρχοντο ἄπο
 τὸν δρόμον ἐπειρον, ὅπου ἀνέβυσα καὶ ἦγε, καὶ ἐφέρνον φυχάς πολ-
 λῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ παιδίων καὶ, ὡς τὰς ἐφέρνον, ἔτερον
 πρὸς αὐτούς, προσκυνήσασε καὶ εὔθυς πίπτοντες ἐπροσύνουν
 πεποθέντες καὶ ἦγε, καὶ ἐστέψαντο ἐμπροσθεν ἐπειρον τοῦ φοβε-
 ροῦ θρόνου τοῦ δικαιοστοῦ. Ἐπεράντη δέ τοῦ θρόνου ὑψηλά καὶ
 μετέωρα. ἐπεάθητο ὁ Δεσπότης Χριστός ὁ βασιλεὺς τοῦ παντός,
 ἐν μέσῳ ~~φυγειών~~ φυγειών νεφελῶν. ἔχοντας σχῆμα οὐρανοῦ πυ-
 πίνου καὶ φλογεροῦ ἢ νεφέλης.¹ Ο δέ Χριστός ἐφαίνετο ἄπο
 τοῦ μείστη καὶ ἐπάνω, ἔχοντας τό ἔνδυμα γαλαζοπόρφυρον,
 ἀπό δέ τούς ποττύν αἴγαγρων δέν ἐδυνήθη ταῖς ἰδίαις τούς
 ἄχραντον πρόσωπον τον ἀπό τούς ὕμνους τὰν χειρῶν καὶ
 ἀνιθεν. Καὶ οἱ μὲν Ἀγγέλοι, ὅπου ἐστέψαντο τριγύρω τοῦ θρόνου
 τοῦ Δεσπότου, ὅσον καὶ οἱ αστικέροι καὶ ἐπεινοί, ὅπου ἤσαν
 τριγύρω μὲν ὕμνος, ἐψαλλον μέν ἀποίηται στόματα καὶ φωνάς
 μετρητικάς καὶ ἔτερον.² Αγιος, Αγιος, Αγιος Κύριος Σαβαὼν, πλύρης
 ὁ οὐρανός καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης σου.³ Ο δέ διάτερος χορός ἀπό
 αὐτούς ἔτερεν.⁴ Αγιος, Αγιος, Αγιος Κύριος, ὁ ὥν καὶ πρὸ ὑν καὶ
 φανεῖς ὡς ἀνθρώπος Θεός, ἐγένοντας τό πλάνομε σού.⁵ Επεινοί δέ
 ὅπου ἤσαν μέν ὕμνος, οἱ μὲν ἔτερον:⁶ Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ
 ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδαιμονίᾳ.⁷ Καὶ ἄλλοι ἐψαλλον:⁸ Αλ-
 λυγούνια, Αλλυγούνια.⁹ Άλλοι δέ πάλιν ἔτερον:¹⁰ Ήμήν, Ήμήν, Ήμήν.¹¹ Καὶ
 ποσῶς δέν ἐπονεν ἡ δοξολογία των. Καὶ εἰς μὲν τό δεῦρον μέρος
 τοῦ Δεσπότου, μοῦ ἐφαίνετο, ὅτι νά ἐστέψετο ἢ παναγία Θεοτό-
 κος, εἰς δέ τό ἀριστερόν ὁ τίμιος πρόδρομος, καθάς ἐδῶ οἱ
 βυζαντῖοι τούς ισταροῦν. Καὶ οἱ μὲν Ἀγγέλοι, ὁροῦ ὑθετον τελεῖ-
 σαι τὴν δοξολογίαν, τότε κτίνοντες τὰς μεφατίας αὐτῶν ἐπροσι-
 νουν τὸν Δεσπότην καὶ ὁ Δεσπότης ἀνιθεν τὰς ἄχραντους
 τέχνους - νεφέλη, σχῆμα ἀσύνθετον. ² ἀλλούσια τρεῖς.

αὐτοῦ χείρας ἐσήκενε καὶ τούς γύρογει. Καὶ ἀπὸ μὲν τούς
 Δεσποτικοὺς τὸν δασκαλούντας τὴν δεξιὰν χειρός ἔρρεον λίθοι πολύτι-
 μοι καὶ μαργαρίται ποταμούδοι, καὶ ὑψηλὸν κέφτω εἰς τὴν γῆν
 τὸν κατηγόρον. Ἀπὸ δέ τοῦ ἀριστεράν του χεῖρα ἐκόπτοντο
 κόρβαι φλογειδεῖς ὡς ἀστραπαὶ καὶ ὑψηλὸν καὶ αὐτοὶ τὸν
 κατηγόρον. Εγὼ δέ βέπουσα τὰ τοιαῦτα ἔφριττον καὶ ἀπὸ τού
 ποτί μου φόβον ἔσφεμον ὡς συνπίον μαργαρίτας καὶ γέλειν να
 ἐρωτήσω μέ μνησικὸν γρόπον τὸν ὄδυγόν μου, τι γέτο τό φοβε-
 ρὸν μνησύριον τὴν χειρὸν τοῦ Δεσπότου. Άλλ. ἐσεῖνος μοῦ προ-
 ἔθασε τὴν ἀπούρισιν λέγων: "Βλέπεις, Σοφίαν, τοὺς μαργαρίτας
 καὶ λίθους πολυτίμους ὃπου ρέουσιν εἰς τὴν πλουσιόδότου και
 ἀλενίσου χειρός τοῦ Δεσπότου καὶ τρέχουσι τὸν κατηγόρον
 δέν εἶναι λίθοι καὶ μαργαρίται σιωδοί, ἀλλὰ τό ἄφατον ἔχεις
 καὶ εὐσπλαγχνία καὶ ἡ ἀνυπέρθητος ἀγάπη, ὃπου ἔχει εἰς τοὺς
 χριστιανούς, καὶ διὰ τοῦτο πάμπει τὰς εὐλογίας του καὶ διηρέεις
 ἀφθονοπάροχος εἰς τοὺς φίλους τὴν ἀγαθὴν καὶ καλὴν χριστια-
 νὸν, εἰς δόσους φυτάττουν τὴν πίστιν ἀπαραστάτων εἰς αὐτούν
 καὶ εἰς δόσους ἔγονογοντας μὲν καθαράν καρδίαν εἰς πνευμα-
 τικούς πατέρας τὰς ἀκαρπίας την καὶ ἀπέχουν ἀπὸ τὰς δε-
 λῆματα τοῦ διαβόλου καὶ ποιοῦσι τὰς ἐντολὰς του, τοὺς δι-
 ποιους εἰποῦσι καὶ τοὺς τυγχάνει ἀπὸ πᾶν κακούν. "Οὗτοι εἶναι
 φιλόπιτωχοι, φιλόδειποι, ἐγεγμόνες καὶ δέν ἀποδίδουν κακὸν ἀπε-
 κακού, τοιαύτας εὐλογίας ἀντιταμβάνοντον ἀπὸ τὸν Δεσπότην
 χριστὸν καὶ μετά διάβατον κατηρονομοῦσι τὴν ἐνταῦθα μα-
 καρίαν λιών, νάε βλέπωσι τὴν δοξαν του καὶ νάε εὐφραίνωσι
 δοξολογοῦντες αὐτὸν μετά τὴν Ἀγγέλην εἰς ἀπεράντους
 αἰώνας. Οἱ δέ φλογειδεῖς πάλιν λίθοι καὶ κόρβαι τῆς ἀριστερᾶς
 του χειρός, εἶναι ὁ ἀντίος, ὅργη καὶ ἀπειλή καὶ σιγανάστησις,

τός ὅποια πέρπει εἰς τούς ἀκρατωτούς καὶ ἀμετανούτους καὶ ἀγελάμπερας, τούς μή ποιοῦτας ἔλεος καὶ διπεισισμένους ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦ ἵερατον ἀρπάγοντες τότε γίνεται καὶ ἀδικοῦντες τούς πνηκούς, ἀποδίδοντες κακού ἄττι κακοῦ καὶ διὰ τοῦτο τούς πεπταντεῖς φυχῆς τε καὶ σώματος. ἀφανίζει τοὺς οἵκους των καὶ τούς ἔθογοθρίσεις ἀπό τό πρόσωπον τῆς γῆς· καὶ οὐ μόνον ὅτι τούς ὑστερεῖ ἀπό εἰσιν τὴν προσκαρπον γῆν, ἀλλὰ καὶ τούς παραπέμπει εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ νάον ποταμίας αἰώνιας".

4 Κατά δὲ τό ἀριστερόν μέρος τοῦ θρόνου καὶ τῆς βυζαντίου ἕπειρυς ὃπου προείπομεν, ἐφαίνετο χάροντα μέγας καὶ ἔγγρητο ἔπειθεν ὄδινη καὶ δυσωδία καὶ τεφρώδης αὔρα τοῦ καπνοῦ καὶ βούνη μητέρη γένουτο^{*} καὶ κλαυθμός ἀπαράπειρος καὶ πραγματεία τόσης τόσαι, οἷμοι, φέν, τό ὅποιον χάροντα διένευε πρός τό ἀριστερόν χέρι τοῦ Δεσπότου, ἀναπέμποντα φλόγας πυρός καὶ τόσες φυχάς, ὃπου ἐφέρνοντο φίλοι Ἀγγέλοι ἀπό τῆς γῆς. ἀφοῦ ἐπροσενούσαν, τόσες παρεογένειοντο εἰς ἔβεβδοις. καὶ παραθίνεις βίβλοι ἄννοιοντο εἰς ἔβεβδοις. καὶ παραθίνεις βίβλοι ἄννοιοντο, ἡρμηνεῖα τόσας ἐπράξαν εἴτε δικαιῶντας, εἴτε ἀδίκωντας ἐποτιζεύθησαν καὶ τόσας μετέντελας πράξεις ἐθετοῦντο εἰς τὴν δεξιάν πράσσοντα τοῦ βυζοῦ καὶ τόσας κακάς εἰς τὴν ἀριστεράν. Ήτοτε δέ τέ φυκῆς καὶ πράξεις ἐφαίνοντο παρρυγίᾳ καὶ χωρίς ἐγένεσιν, διότι ἡσαν γεγραμμένησι τὸν ἐπάνω τὴν ἐνδυμασίαν τούς, τόσον αἴκαλωσίναις, ὃσον καὶ αἱ κακοπραγίαι. "Οσαι δέ φυκαι· ἀπεφεσί-
φοτο ἀπό τῆς βυζαρίαν δικαιοῖται καὶ ἀπό τά βίβλια καὶ
καλάς πράξεις των, ἐνενεντοῦ ὁ Δεσπότης μὲν τὴν ἀγίαν του
δεξιάν χειρα, καὶ τόσας ἐφέρνοντο εἰς τόσας βασιλικάς ἔπειρας θύ-
μούς ἔσω τῆς ὁποίας εὑρίσκετο ὁ Ἀθρασέμη, ἀσεβία καὶ ἀκαίων
*(αἰτιά ταῦτας τὰς ἔπειρας) καὶ ὄχλοις αὐτερώτων ἀναριθμήσιν.

και μάρτιος οι δικαιοι. "Οσοι δέ πάντα φυχαὶ ἀπεφασίοντο ἀ-
μαρτιαῖσι, ἔνεινε μὲν τὴν ἀριστερὰν του χειραν και εὐθὺς οἱ Ἀγ-
γελοι τὸς ἑρρίπτων εἰς ἐπεῖνο τό χάος τό φοβερόν και δυσῆδες,
αι ὅποις ὥστημένεις ἐπερυμνίοντο τὸν ιατροφόρον. Και οι μὲν
Ἀγγελοι διά τὰς σεβωμένας φυχάς, ὅπου ἀπύρχοντο εἰς τὸν παρά-
δειον, ἔχαιροντο, εἰς δέ τὰς πειπομένας εἰς τό χάος ἐζητοῦ-
σο και ἐσπειδρώπαστον.

"Από γοῦν ταῖς φερομέναις και' αρινομέναις φυχαῖς
ἔφερον και' μίαν φυχήν, τὴν, ἀφοῦ ἐπροσκύνεται, ἐστάθη εἰς
ἐξέτασιν και' ἐρευνήθησαν αἱ πράξεις αὐτῆς, και' ἐπερισσούσιν αἱ
ἀμαρτίαις ἄπο ταῖς δικαιοσύναις της και' μέλλουσα ἡ ἀριστε-
ρὰ χειρ τοῦ Κυρίου να νείνη, ἵνα ριφθῇ εἰς τό χάος ἐπεῖνο, και'
καιρία Θεοτόκεος και' ο τίμιος Τρόπορος ἐκεστεύεται δι' αὐτήν
φίγοντες πρὸς τὸν Δεσπότην. Οἱ οιντιρμοί σου, μακρόθιμε, νιμοῦν
τὴν θρήνον σου ἀειποστεῖ εἰ και' ἀμαρτιῶτος εἶναι καὶ φυχή αὐτῆς,
πλὴν ἐφίγαζε τὴν εἰς σὲ πιστὸν Βεβαιῶν, διά τοῦτο δεόμεθα
σου συγχωρυσον αὐτήν. Ταῦτα γεγόντων και' μεστευόντων ἔλ-
θοσαν ἄγγελοι φέροντες τὰς ἐργασίας και' Θυμιάματα, ζε-
τουργίας, καιροὺς ἔζησιον, καὶ τέλος ὅπου ἐπρόσφερεν οἱ γονεῖς της
καταστέ τὴν συνίθειαν τὴν νεαρᾶν, και' ἀνεβηγον αἱ προσκυναὶ^{την} ἱερέων εἰς τὰς ζειτουργίας και' ἡμοίσθυσαν ἄπο ταῖς ἐμμη-
τίαις, ὅπου ἐγένοντο, και' ὅσας ἀγαθωσίνας ἐποιήσαν οἱ γονεῖς της
εἰς τὴν γῆν ἐπεὶ παρεστάθησαν ὄμοιως και' αἱ Βασιλικὲς πνε-
ῶν, ὅπου ἐγένετον ἐγγυμοσύναις, και' ἔτερον, οἱ Θεοὶ συγχ-
ρύσσοι και' ἐτεύχοι αὐτήν. "Οταν αὖται ἰκούοντο, ὅπου ἀνέβαι-
νον πρὸς τὸν Δεσπότην. "Οδεν ἡμοίσθυ φανή με βροτού ἀπό τὸν
Δεσπότην γίγνονται οὕτως·"ιδοῦ διά τὴν δεύτην τῆς μητρός μου
και' τοῦ Βαπτιστοῦ και' τὴν γέρειν μου και' τὴν ἐμοὶ ἀδερφήν

τῶν πτυχῶν, διὸς συγγνώμην αἰτεῖς". Καὶ μείζονες νάνοι
μέν τὴν δεξιάν του χειρός νάν τὴν ἐπάγουν οἱ ἄγγελοι μέν ταῖς
δισκοῖς φυκοῖς, ἔπειτα ἀνέβυσσον οἱ αἰθανόμοι καὶ ὁδοφόροι, φω-
ναις καὶ γνωματοῖς ὄντες καὶ ὅσα μοιρολόγια ἐποίουν οἱ γονεῖς
τούς καὶ ἀγανακτούσεις γοεραι καὶ βασφυκίαι πρὸς τὸν Θεόν καὶ
ὅσα ἀπρεπε ποιοῦσιν ὅποι τὴν γύνην τους οἱ ἄνδρων εἰς τοὺς
ἀποδημούντας, διὸ τὰ ὅποια μίσουσι τὸν ἄρρεναν τῆς Τιοτεως
καὶ ἀθετούν τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν. Καὶ λοιπὸν ἡς ἴμου-
θυοῖς αὐτῷ, ὁ Δεσπότης ἀργισθεὶς τῆς φυκῆς ἐσείμενος λέγει αὕτως.
Ἐπειδή καὶ δὲν ψριέσθυσαν εἰς τοὺς δευτέρους τῶν ιερεών μου καὶ
μημόσυνα, ὅπου παρείσαντες ἢ ἐνεγκύοις μονιμοῖς, καὶ δὲν ἐπιφουν
νάν αἰνουσθοῦν καὶ νάν σιδερούν τὴν φυκήν αὐτήν, ἀλλά ἀνεμάχον-
σι μετ' ἔμοι μέν σπαραγμοῖς καὶ θρήνοις, ἀρατε αὐτήν καὶ
ἀπορρίψετε εἰς τὸ σκότος καὶ βαραθρὸν τῆς κολάσεως". Οὐεντὴ-
πύθυσαν μετάγεις οἱ ἄγγελοι καὶ ἔρριψαν αὐτήν εἰς τὸ χάος
τῆς κολάσεως, μέν τίπκην καὶ κατέγρειαν.

«Τότε λοιπὸν ἐγώ εἰσιν εὐλόγιοι οἱ ταλαιπωροί καὶ ψριέσθυ-
τον ὁδογόν μονιμοῖς μησιαῖς τῷ τρόπῳ καὶ εἶπον εἰς αὐτούς.
"Διατί Κύριε μονιμοῦντας τόσον οἱ ἄγγελοι ὅσαν ρίνεσσαν
φυκή εἰς ἑστίο τὸ χάος;" Οδέ ὁ παπεριθεῖς εἶπε μοι, "αὐτό τὸ
χάος, ὅπου βλέπεις, εἶναι ὅπου χωρίσει τοὺς δισκούς ἀπὸ τοὺς
ἀκμαρτωλούς καὶ θυδίτες ὅσους πέσουν εἰς αὐτό μέν σφρύν, εἰς
τὸν ἀφεγγά τόπον τοῦ φεύγοντος καὶ μολαΐσταν μετά τῶν δαιμόνων
διότι, ὁ Θεός ἐπέτρεψε τὸν ἄνθρωπον διὸ νάν τὸν ὑπανούν
καὶ νάν τὸν ἔμπη, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι ράθυμοι ὄρες, ὄμηροι καὶ
ἀποστάται, γινομένοι, ποιοῦσι τὰς θερμάτας τῆς καρδίας των
καὶ τῶν δαιμόνων καὶ διὸ τοῦτο οἱ περισσότεροι κολάσται.
καὶ καθένας ὑψεῖς οἱ ἄγγελοι χαιρόμενοι πολλαὶ διὸ τὰς σκον-

γρείνεις φυχαῖς, μετὰ δὲ τὴν γνωμήν τοι διὸ τοῖς οἰδαμέναις."

"Ἐπειδὴ δέ ὅπου μοι ἔτάτει ὁ Ἀγγελος αὐτός, ἵδη εἶδον σύγχρονον ποτίνην καὶ ἐπθόνεες ἄγγελον ἀπὸ τοῦ γῆν ἔφερον μίαν δικαιαίαν φυχὴν μὲν θυμοσύνατα καὶ ἔμοντας καὶ φωτοχυσίας, συνοδεύοντες αὐτήν μὲν ἄπειρον λαμπροφορίαν καὶ ὑρχογοκέσθοντα ποτίνην παρρυγίαν, ὥστε καὶ αἱ φυχαὶ τῶν δικαιῶν ἡθῶν εἰς ὑπάντησιν αὐτῆς ἢ ὅποια μαναρία ἐστίν την φυχὴν εἶχε τό ἐνδυμάτῳ της φεύγεον καὶ καθαροί καὶ λαμπροί μὲ τὸν ἥλιον. Εἰς τό ὅποιον ἐνδυματό δέν εἶχε τινὰ ρύπον ἢ συγκιον ἀμφίσιας, καθὼς εἶχον καὶ αἱ φοινοί φυχαῖ, τό ὅποιον ἐνδυματόν γονίφων τὰ εἶναι ἢ χάρης καὶ ἢ στολὴ τοῦ ἀγίου Βαστιόνατος μὲ τό τὰ ἐφύτασθεν ἀρρυπον καὶ ἀμότυντον καὶ διὸ τοῦτο ἐλαφρεῖς οὖσας πάντα δέν εἰγνήριτα ποιου ταύματος ἦσαν. Καθε δοιπόν καὶ ἐπροσείνυσεν εἰς τό μέσον καθὼς καὶ αἱ φοινοί φυχαῖ καὶ πάντες φί ἄγιοι Ἀγγελοι, ἐβούσαν μεταλοφίντων λίγοντες: "Εὐχαριστώμενοι δοι, παντούραστορ Δέσποτοι καὶ φιλάνθρωπε, στὶ εἰδόκεν φυχὴν καθαράν καὶ ἀρρύπιτον πάντας ἀμφαρτίας."

"Καὶ πάλιν ἴμούσθη βρογχίδης φυτή ἀπό τούς Δεσπότην γίγουσα: "Ἄσθετε αὐτήν καὶ ἀναπαύσατε μετά τῶν ἀγίων μου" Εἴτα ἔδειψε καὶ ἐφέντα μὲ τὴν δεξιάν του χειρας τίγνην. "Ἄσθετε καὶ αὐτήν τὴν Σωφρονίαν καὶ ὡς θεμρήσου τὰς σιγκάνες τῶν δικαιῶν καὶ τὰς μονάς τῶν ἀγίων." Καὶ ἐπειδὴ τὴν ἀναβύτοισαν εἰς τὸν καθόλον ἐπιστρέψατε τὴν φυχὴν εἰς τό σώμα, διὸ νὰ σωθοῦν καὶ ἄγγοι μὲ τὴν αὐτήν ἀρετήν, καὶ ἐδν ἀποτέλεσμα περισσοτέρας ἀρετάς, Θέλει ἀγίωθη μετά τρεῖς χρόνους, ἀεροῦ ἐνδυμάτου τετρίτης ἀπό τό σώμα, περισσοτέρας τιμῆς, παρέ ὅπου εἶδε τάρας κατά τό παρόν. Καὶ εὑθέως μὲ τὸν

λόγον ἔρπεσέ με οὐ "Ἄγγελος ὁ ὄδυγός μου καὶ ἔφερέ με πε-
 τόνιν τῆς δικαιίας ἐπεινός φυχής καὶ ἥθομεν καὶ ὑπάθυμοι
 μέ τοι φυκάς την δοιπού σεσωμένην ἔμπροσθεν ἐπεινός τῆς
 χρονίς ἡρακλίας πύρης. Καὶ εὐθὺς εἶδον καὶ ἴδοις γένερισθε-
 τόνιος, κατέστη τὸ σκῦμα, ~~τὸ~~ ὅπου ἐστάλετο ἐπειδιάν τοῦ
 Δεσπότου Χριστοῦ, μέ φῶς καὶ δόξαν ἀνέσφραστον καὶ ὄμοι
 μέ αὐτῆς καὶ ἀντί τεροπρεπῆς, ὡς ὑπονομῶς ἀπό τὸ σκῦμα τοῦ,
 ὅτι, ὡς τὸ ἀπόστολος Πτέρος, ὅστις ἐνράτει, κατειδίᾳ εἰς τὰς
 χεῖρας, μέ τὰ δόνοις ἔνοιξε τὴν θαυμαστήν ἐκείνην δύραν·
 καὶ πρῶτον μὲν εἰσῆγεν γένερισθεν τὸν Θεογόνον καὶ ὁ Θεῖος
 Πτέρος, εἶτα οὐ οὐδεὶς μέ την δικαιίαν ἐπεινός φυχήν καὶ τὰς
 δοιπούς, ὕστερον δέ ἀπό ὅπους εἰσῆγεν καὶ ἵνα καὶ περιε-
 πάτουν γοργά διὰ νὰ φθάσω κατόπιν την Παναγίαν μου·
 ἔβηπον δέ φῶς σπειρον καὶ ὠσφραινόμην τούτην εἰωδίαν καὶ εἴχον
 χαράν σφραγίδας τούτων. Ο δέ σότος ἐλεεῖνος ὡς ταχυπρός καὶ
 χαρᾶς ἀνέσφραστον πτύχης, ὥστε ἔθωκασθον· ἔβηπον δέ τοῦ ἔθα-
 φος, ὅπου ἐπάτειν, ὅτι δέν ἀμοιάζει μέ την σερεδίν τούτην, ὅπου
 πατούμεν ἔδω, νὰ ἔχῃ ἀμφόρους καὶ πατηφόρους, γέ πτέρως, γέ
 ποτακούς, γέ ποτιά πετώμενος καὶ ὅσσα ἄλλα ἔχει ὁ πατέρος οὐ-
 τος, ἀλλ' γέγονται ἐκείνη ὡς βακτίσμιον παθαρούς καὶ τευκόν,
 γέ ὡς σεραστερι χρυσόν συνιφασμένον μέ εἰδυ τεοικίτα καὶ ὡς
 νὰ είχον ἐπάνω γίθους τιμίους καὶ μαργαρίτας. Εἶδον δεινόρε
 ς ὑψητά καὶ μεγάλα μέ ἄνθη καὶ παρπούς ἡρακλιόστατους εἰωδι-
 ἀγοντας εἰωδίαν ἀνέσφραστον, την ὅποιν αἱ ἴδεαι ὡς τρι-
 ανταφύλλα καὶ ρόδα καὶ κρίνα. Υποκατάτη δέ την δεινόρειν ἔφα-
 νοτο νὰ ὡσαν σεραριναὶ χρυσοπόρφυροι καὶ ἐπάνω αὔρα
 ὡσαν ἄνδρες καὶ γυναικες καὶ παιδιά, αἵπο τούς ὅποιους ἤρν-
 ρισα καὶ ποτζούς ἀπό την χώραν μας Ἀβίδον, ὅσους καὶ ἀπό

έδω ὅπο τινὲς ἐνορίαν μας φυκάς, ὅπου ἦσαν πρό πολλοῦ ἀπο-
βακτέναι. Εἶδον καὶ τὸν πατέρα μου παπᾶ γιώνυμην καὶ τὸν
μητέρα μου Ἀραστασίαν· εἶδον καὶ μίαν μου ἀδελφήν, ὅπου
εἶχεν ἀποθάνει, ἀρχήσερας πάντα νά πλησιάσω εἰς αὐτούς καὶ
νά τοὺς ὄμιλούς δέν ἔφθασσε· σεὶς δέ ματοινίαι ὄφοις δέν ἦσαν
ὄμοισι, καθὼς καὶ τὰ ἔργα των δέν ἦσαν ὄμοια. Τροβαιόνυσσα
ζοιπόν μέ πολλάν σπουδάν εἰς τὰ ἔμπροσθεν. εἶδον τοὺς ἄγιους,
ὅπου ἦσαν εἰς τόπον ὑψηλὸν πολλά φωτεινόσερον πάρα ἐπείνον
ὅπου περιεπάτουν καθίσθεν ἔγινε, καὶ ἦσαν ὅτοι τεινοφόροι
καὶ φάς ἀπειρον ἐνδεδυμένοι, ὅτι ὁ καθεῖς ἔφεινετο ὑπέρ
τὸν ἄγιον Γαμπρός. Ἐγώ δέ ἀναλογιζόμονυ ποιοι νά ἦσαν ἐμείνον
σεραφεῖσσα ἡ κυρία Θεοτόκος εἶπε πρὸς με. **Σεφιάνη**, βλέπεις
τοὺς ἄγιους πᾶς ἴστανται; Ἐγώ δέ ὡς ὕμωνσα ἔπεισον καὶ ἐπρο-
σινοσα κατ' ἔμπροσθεν τῶν ἄγιων καὶ ὡς ὑγέρθην εἶπέ μοι
ἡ Παναγία Θεοτόκος. **ΤΠΕΡΙΠΑΣΣΕΙ** γεράτης διά νά προθύσσω
νά ιδεῖς καὶ τὸν δίκαιον Ἀβραάμ, διότι δέν θέτεις τὸν ιδιό,
καθὼς ἀγαπάς. Δραμοῦσσα δέ ἔγινε σπουδαῖς μοῦ ἔφάμη ὁ
τόπος πολλά μακρινός καὶ τόσον τρόχουσσα μέ πολλάν. Βίαν
ἀμάντησσα μακρόθεν καὶ εἶδον τὸν Ἀβραάμ, ὅπου ἐνέσθητο εἰς
θρόνον χρυσόν ἀραιόσατον καὶ γύρωθέντον ἐστέμενον φυκαί
πλήθος. μέ πολλάν εὐφροσύνην καὶ ἀγαστίαν, καὶ σπεύδοντας νά
πλησιάσω εἰς αὐτὸν· καὶ λαβών δάρρος παρ' αὐτούς, ἔτρεχον περισσόσε-
ρον εἰς τὰ ἔμπροσθεν νά τὸν φθάσω καὶ τόσε ὕπεινοσα τὰς ἀτά-
κτους φυκαὶ τὴς ἀδελφῆς μου, καὶ μάζισσα τὴν ἀχρειόσχυτα τοῦ
ὑδατος, ὅπου μέ ἐρράγεισε καὶ περιχυσεν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ
εὔθις ἤθελον εἰς τοὺς ἑσυχούς μον καὶ ἵγκαντο ποτί θάρος καὶ
φυκρόγυτα εἰς τὸ σώμα μου, ὡς νά ὕμουν εἰς πάγος φυκρὸν με-

μαζίσατον και ἄρχετε τὸ σύμπλοκόν ὑγιῶν πρὸς ὄγηρον
νά οὐ φυγάνεται και ἀθερμαίνετο, ὅτε σχεδόν και ἀνέψυγα τεττίων.
Καὶ οὕτω λοιπὸν τῆς μὲν προσωπίου γνήσιας ταύτης ἐπέτυχον ὡς
πρότερον, τοῦ δὲ ποδοφεύλακος ἐνείνον Παραδείσου και τῆς
ἄρρυτον χαρᾶς ἴσχετερον ἡ ταξιπιώτης. Πάγιν δέοντοι σου,
ὅτιε πνευματικές δεύτερου τοῦ Κυρίου ὕψεις γάλον Χριστοῦ, νά
κας ἀβίων και πάθε χριστιανόν, εἰς τὸν φωτεινόν ἐνείνον Παρά-
δείσου, τὸν ὅποιον εἶδον και ἐφαντάσθησα.

“Ο δέ πνευματικός εἶπεν εἰς αὐτῷ: “Εἶδες ὅτι τίποτες μη-
τερίον Θεοῦ, ὃν πρόσωπα γοφιδύ ἀναθαίνοντα μὲν τὸν Ἅγγελον
εἰς τόπον ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, ὃν μοτάσεις, μαθὼν ὅτιοι πολλοὶ ὅπου
τίβασιν ὄποισις ἀντικαίσθησαν και σύ, ὃν τετάνια ἔνταξις;” Η δέ Σοφιανή
ἀπειπεῖθη: “οὐχὶ πάτερ, ὅτι τίποτες δέν εἶδα, ἐπτός αὐτῶν, ὅπου
τοῦ εἶπον.” Καὶ πάλιν ὁ πνευματικός τῆς εἶπε: “γνωρίζεις τίποτες
μητρῶν ἔργων, ὅπου νά ἔναρξες εἰς ταύτην τὴν γνήσιαν σου;” Η Σοφιανή
ἀπειπεῖθη: “ποιῶν μετόν τυχεῖς ἀπό γυναικας ἀμεριστῶν; Πάγιν ἐ-
πειδή και μὲν ἀναγνώριζεις, νά σου εἴπω, οὐχὶ διά μανύχοιν, διότι, εἴται
φαντέρων εἰς ὅτους, εἶνε δέ τούτο:

“Οἱ εἶναι τώρα χρόνοι τρεις και περισσότεροι, ὅπου
γίμνουν εἰς τὸν πατρικὸν μονονοματικὸν και μίαν τὴν ἡμερῆτην μεθυ-
μέτην και γνέθουσα ὥρα μεσημβρίας, γίγνονται μεγάλην ἀντάραν
και ἀπό τοῦ σύφινος εἰς τόσον ὅπου ὁ οἶνος μονονοματικὸς ἀπό
σεισμούν. Μετά δέ τὴν μετάποντιν τοῦ σεισμοῦ, εἶδον ὀφθαλμο-
φανῆς και εἰσήθουσαν χωρὶς ἐρώτησιν τρεις ιεροπρεπεῖς ἄνδρες
ἐνδεδυμένοι ἀρχιερατικάς στολάς, δεδοξασμένοι, ὡς Ἅγγελοι Θεοῦ
τούς ὅποιους ἐλογίασσαν ἀπό τοὺς χαρακτήρας τῶν ἄριν τινούν
τῆς ὕστατης οἱ τρεις ιεράρχαι. “Οθεν γέρεθηρε εἴδες ἀπὸ τοὺς τόπους,
ὅπου ἐκάθιδον μουν, και τοὺς ἐπροσκύνησε μὲν πολὺν φόβον, ὅπου

μέ εὐαγγελίου ὅμιλος μοῦ εἶπασι, "μή φόβοι Σοφιάνη, διότι
ὑμεῖς εἰρέθατε οἱ τρεῖς ἱεράρχαι, Βασιλεῖος, Γρυγόριος καὶ γαν-
ῆς ὁ Χρυσόστομος, καὶ θέτομεν ἀπὸ τούτην σύμφρον, διότι ὁ οἶκος
οὗτος, ὃπου καθεδούμενοι να τὸν ἀφιερώματος εἰς τοὺς Θεούς καὶ να
τὸν πατρικὸν ἐπαγγελτούμενον εἰς τό ίδιον μας ὄντας καὶ ἔσται
ὁ μισθός σου πολὺς ἵππος τοὺς Θεούς καὶ ἀνθρώπους καὶ θέτομεν εἰ-
σασαι πρεσβευταῖς διὰ τὴν σωτηρίαν σου."

"Ἐγώ δέ ἐξοργίζομεν καὶ εἴπον πρὸς αὐτούς. "Δεοπλόκον μου
ἄγιοι, εἶναι αὐτό τὸ ὄσπιτον ἄγιον διότι δοξολογίαν Θεοῦ καὶ πα-
τρικίαν ἔδικτήν σας, ὃπου εἶναι ἀκούριον καὶ ἀκερίνας βούτη
γνωρίας; καὶ γέρεις εἰρέθατε πτυχοί καὶ γῆρας μὲν τοῖς ἔργοις τῶν
χειρῶν μας. Αὐτό δέ τὸ ὄσπιτον ἔδικτην ὁ πατέρας μου προΐσταεῖς
τὸν ἀνδρας μου καὶ τρόπον δέν ἔχομεν νὰ τὸν πατέρας μου, ἀν-
τεῖς ὄρισες, καὶ δέν γνωρίζω καὶ τὸ θέλγμα τοῦ ἀνδρός μου, ἀν-
τὶ τοῦ στεργοῦ. Ἐξαρέτως δέ εἶναι δύσκολον νὰ λατηθεῖν θέλγμα ἀπό
τὴν βασιλείαν." Ηπειρίθυσσεν οἱ ἄγιοι: "Ἄς μή σέ μείψῃ, διὰτι εἶναι, παρα-
δεῖς καὶ ἀπαστροφούς, ὡς πᾶς ἵχετε φόβον ἀπὸ τὴν βασιλείαν, μόνον
τοῦτο φρόντισσον νὰ τὸν ἀφιερώσῃς, ὡς ὄρισμεν, καὶ γέρεις αὐτά ὅπα
τὰ εὔπολινομεν, διότι καὶ πρῶτην τοὺς πατέρων μακρούν ἔδικτος μα-
νταῖς ἦτο τὸν ἀκούριον καὶ μᾶς ἀρέσει διότι απαγανίαν. Άμαί ανίστης
καὶ σφρεγίσους καὶ δέν πατέρας μας σοῦ εἴπακεν, θέτομεν δευτέρη
τοὺς Θεούς νὰ καθῇ τὴν γῆν σου ὡς παράκυπος" αὐτά εἰπόντες οἱ
ἄγιοι, ἔγιναν ἀφάντοι ἐπ τῶν ὄφθαλμών μου.

"Όταν δέ συνήθεον εἰς τὸν ἑαυτούν μου ὕψες καὶ ὁ ἀνδρας
μου καὶ τοῦ ἀντιττείται πάντα. μετά δέ τρεῖς γέρεας, μετά τοῦ
ἀπόδεσμον καὶ τὴν ὁδίγην μας προστεχήν, ἀνεντύθηκεν εἰς τὴν
κατίγην καὶ μόνον ὅτι ἐπέβακεν, ἴδου πάτιν γέρεαν οἱ ἄγιοι μήσοι
μόνον καὶ λεγούσι μοι μαραζοφώνως. "Σοφιάνη, διασί δέν ἔσσετες ἔσετίο,

ὅπου σοι ἀρίστερν, τό δόποιον ὥρεσι τοῖς θεοῖς καὶ ψυχῶν; ἢ μή νάθείγεις θεάντων αἰφνίδιον ἄπο ψυχᾶς;" Εγώ δέ εὐεξά^(sic)τοῦ ἄνδρος μου λέγουσας: "ἄκενεις τι λέγονται οἱ ἄγιοι, ὅπου προεῖπον σοι;" Ο δέ ἀπομεριθεῖς εἶπε. Δεοτόσαί μου ἄγιοι, ἢ εοφιλού μου τοῖς εἰπεν ὅτε ὅπερ τῆς εἴποτε, πήγαν μετ' τό νάθεισθαι πνηκοῖςαί δέν ἔχονται τοὺς τρόπους φοβούμεθα δέ καὶ ἀπὸ τὴν βασιλείαν διὰ τοῦτο ἐσιώπησα. ἐπειδή ὅμως καὶ ὄριζετε νάθεισθαι τό ὄσπριτον εἰς τὸν Θεόν καὶ ἀγιωσύνην σας, ἴδοι ἀπό τὴν σημερον, ὃς εἶναι ἔδικτον σας." Οἱ δέ ἄγιοι εἶπον: "ἄύριον τό πρώτον σκέψθον εἰς τό ἀχούριον καὶ θέλεις εὑρεῖς ἐνεστραφεῖς καὶ σταυροῖς, ὄφεσίντες καὶ τὴν ἄγιαν Τραπέζαν καὶ τόσε θέλεις πεισθήσῃς τὰ μυρόφυτα, ὅτι ὁ φίλος οὐκούς εἶναι ἔδικτός μας ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Σουλτάνον Μεμέλης ἀπέβετε καὶ βήτησον θέλημα διὰ ἀνακαινισμού ἐπειγοῖς. καὶ γέμεις τὸν πατερείδομεν νάθον τὴν ἄδειαν."

"Ταῦτα εἰπόντες οἱ ἄγιοι ἤγιναν ἀσφαντοί. Τόδε πρώτη γέρεθείς ἡ ἄνδρας μου, ἀφοῦ ἀγρυπνίσαμεν ὅτιν τὴν νυντα προσωχθήκει νάθεισθαι μάτιον ὁ Θεός καὶ ἡ χερίς τῶν ἄγιων καὶ νύν εἰς τοὺς Χριστιανούς τῆς Αβύδου εἰς τὴν ἀντερον τοῦ ναοῦ. "Ἐπειτα ἐλθήσαντες ὁ ἀνήρ μου εἰς τοὺς γέροντας τοῦ ὄψεω τὰ λαζαγάντα ἀπὸ τοὺς ἄγιους. "Ἐλεείνοι δέ μί φιλοθεοί, μήδες γρηγορεῖς ὁ μήτη τοστρίον, ὁ δέ δικεῖρον καὶ πτυχερίας καὶ ἀπύλθον εἰς τό ἀχούριον καὶ ἦτοι θαύματος.

Μάλιστα χρυσαντες νάθειστον, τίθεις ἐφάνη ἡ ἄγια Τραπέζα μάρμαρον χιλεών ἀραιότατον μήτην καὶ μετ' ἐλεείνην εὐρέθησαν καὶ ἀπό της μάρμαρα ἀραιότατην καὶ σκυροί καὶ ταῦτα. Όθεν ιγόντες ἄγριον, ὅτι ὕπον θέρημας Θεοῦ νάθεισθαι ἡ ἐπιλογία. καὶ εἰδού παθαρίσαντες τὸν τόπον ἐνίργοντας τινὲς ἐξ αὐτῶν μετ' τοῦ ἄνδρο

μον εἰς τὸ δίβανον τοῦ Βασιλέως καὶ ἐψήφισαν θέτυκε εἰς
ἀνακεννίσιν τῆς ἐπειγούσιας. καὶ παρενθέσθε τοῦ Βούδειος καὶ
συγρειά την ἄγιν ἑδόθη ὄριορος νέο γίνη καὶ ἐπειγούσια την χρι-
στιανήν. Τότε ποιόν παθετισαντες τὸν φίλον τὸν ἐπερασμόν
καὶ παλιόντες ἦν αἴρητον καὶ λιβάδιον, ὅπου εἶχαντι, καὶ
ἄλλας τινὰς προίματα, ἐζηδεύσαντι ~~τοῦ~~ εἰς τὴν σινοδομήν τοῦ
ναοῦ. Κατορίσαμεν καὶ αἱρέας εἰνοίας, ὡραῖοσακεν βίβλια καὶ
ἱερά σκεύη καὶ ὅσα ἔχειαν αἴροντο. ἐψήφισακεν καὶ ὁδειαν ὅπε τὸν
παναγιώτερον πατριάρχην μαρθανίον καὶ ἐπεμψε τὸν ἐπίσκοπον
Κιτρίν καὶ ἐγνωσινοεστε τὸν ναὸν ὡς Ἐπρεπε καὶ μέτιν καὶ
ριν τοῦ Θεοῦ τειτουργεῖται ὁ ναὸς ἐως τὴν σύμπερον. "Εὐτοξε
δέ ἀνεκμηρύσακεν ἐκάθιστι καὶ ὑπόθοκος ἐδῶ εἰς τὴν κυνοταν-
τινούπολιν καὶ πεποιημένην.

"Ἔττιν δέομει σου, ἄγιε πνευματικέ, νὰ ἀναγνάσῃς τὸν
ἀνδρας μου νὰ μοι δώσῃ ὁδειαν χωρισμοῦ νὰ γίνη καὶ
λογραῖσ, νὰ μετανοῶ τὰς ἀμαρτίας μου εἰς τοὺς τρεῖς χρό-
νους ὅπου ἔχω νὰ βίω ἀπόμνυ, καθὼς ψύχουσα πάροι τοῦ
Δεσπόζον, ὅτι μετά τρεῖς χρόνους θέτω σεποθάνει, ἵνα ἐτο-
μεσθῶ καὶ μή πολεσθῶ καὶ τατφοίπωρος."

"Ταῦτα ἀκούσας ὁ πνευματικὸς πατέρας τῆς Σοφιανῆς, εἶπε
εἰς τὸν ἀνδρανό της: "Ἄκουεις ἀνδρώπε, τούς τούς ^{τούς} ὅντες οὐδὲ φιλού-
εῖσθε καὶ ὁ Θεός τῆς ἐφανέρωσ; Ποιόν αὐτό, ὅπου σὲ παρασ-
τεῖ, νὰ τῆς δώσῃς ὁδειαν διαφυγίου νὰ ὑπάγῃ εἰς μοναστήριον
νὰ γίνῃ πατογραῖσ μή την ἐμποδίσῃς, διότι τίναι διά τοὺς
κακίωσερον, ἐπειδή μετά τρεῖς χρόνους σεποθάνει. ὁπεχε λοιπό-
στο ἀντίκαν σαρινῆς μείνεις?" Ο δέ χρύσος ἑδέχθη τὴν συ-
βουλίν τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἔκαμεν ἀπόχην σαρινῆς μήζων
καὶ ὑπερόχειη μετά δύο χρόνους νὰ στέψῃ μὲν αὐτὴν εἰς τὴν

21

τὰ σιννία ἀγαθά, μὲν πρόγνωσιν καὶ ἔτοιμοσιν τοι
δοκίου, τό διπλού εἶναι γέγονος τῷ ὅντι χαρίσματος ἀπὸ τοῦ
Κύριου καὶ δέν διδέσθαι εἰς πιστήντας ἀπῆλπες καὶ μὲν ἔτυχεν
εἰπεῖ μόνον εἰς ὅστους εὐχρέστησαν τὸν Θεόν· ἐν τῷ βαθὺ οὖτις
ἐν ἀλγείᾳ καὶ πιστεὶ πιστεῖς καὶ ἔργοις ἀγαθοῖς τῆς δικαιο-
σίας. "Ἄς προσέκυψεν τοιόντι γένεσι οἱ μοναχοί καὶ νά μή
φρονοῦσεν ὑφυγέα πᾶς ἔχοντεν ἔτη πολλά εἰς τὴν μοναδικήν
ταύτην πολιτείαν καὶ παρτόν αὐτῆς δειν ἔχοντι, ἵνα μή πατε-
ραβοῦσεν μὲν τὴν συνῆν τὴν ἄστεαρπον."¹

¹. Η γιαν ιερίεργος αὖτη ὄνταντα διεύθυνε εἰδυρίς Αγιορείου τους
Χρήστος ἀποφεύγοντας ἀκίνητα παρατάσσεις καραβάς θεοποιάσις, γένθεν "Ἐγι-
ος Διητήριος" καὶ ἐστηριζείσθη ἐν τῇ Ἀγιορείην βιβλιοδικην, "Ἐτος 1E,
1950, σ. 208 - 209, 343-345. Ιε., 1951, σ. 52-53, 132-133, 234, 236 καὶ 266-268, 80.
Τὸ γενεύον ἀφίγαμεν ἀνενθάφον πιορδώσαντι μέρον τὰς ἀναρροφαίς
Κείμενον περιπτηκιώτερον ιεράρχης ἐν τετρα 42 (μάρτυρα παταλογ. 589,
σ. 51) τοῦ 19^{ου} αἰώνος, σ. 22-43.

Εἰ τὸν τῶν Σταυρονικῆς τοῦ Κερδίου εὑρίσκεται ὁ 120 (λόγιο. γενεύη,
15, Α' 166) γενεύη ιερίερχης τας τρεις λεπτομέρια, ἐτοις 1625: "Οὗτος Κερόδος εἰ
Κύπρου τίσου τὸ διεπίγυρον Χατζῆν ὁ κονιορτέριος". Εἰ δέ τοι 206 (λόγιο.
1969, Α' σ. 166) η γενεύη φροντιστίνη, έτοις 1626:
τίσορχεν ^{αλλαγή} ιερίερχος η Αγιονοστού. ἐν Γραμ. 42 ταῦτα ποικιλλατα. ἐν τετρ. σ. 22-43, μέρος προφορικής επιγραφής καὶ η ὄρθι:

